

Lịch sử

TẾT TÂY nhớ TẾT TA

(Người Huế nên đọc và suy ngẫm)

*Tết Mậu Thân 1968, Vc tàn sát đồng bào vô tội tại Huế **

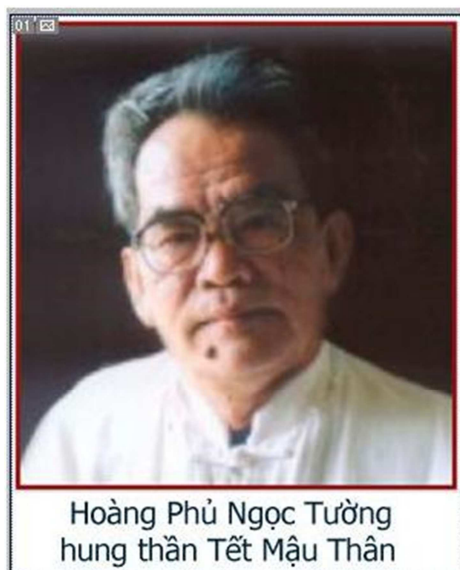
Cuối tháng 12-1960, Hồ Chí Minh thành lập tại Hà Nội cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam (MTGPMN), dùng làm bình phong lừa bịp thế giới về âm mưu cưỡng chiếm VNCH bằng quân sự. Để hoàn thành giấc mộng nhuộm đỏ toàn cõi VN, Hà Nội bắt các cán binh, bộ đội gốc Miền Nam đã tập kết ra Bắc năm 1954 phải hồi kết, qua đường mòn Trường Sơn. Số này sẽ kết hợp với các cán binh nằm vùng năm xưa và một nhóm trí thức khoa bảng đang bất mãn chính phủ Ngô Đình Diệm. Tất cả sẽ dấy lên một phong trào tranh đấu giả tạo, để lật đổ chính quyền hợp pháp của Miền Nam bằng kế hoạch ba mặt giáp công. Đó là chính trị, binh vận và quân sự của Miền Bắc.

Cuộc binh biến ngày 1-11-1963 với kết quả đưa VNCH vào tình trạng vô chính phủ và gây nên những xáo trộn chính trị triền miên suốt những năm 1964-1967. Năm lấy thời cơ vàng ròng, mà Hồ Chí Minh cho là đã chín mùi tại Miền Nam, nên đầu năm 1964, đảng ra lệnh tập trung các cán bộ Y tế, Giáo dục, Văn hóa Thể dục Thể thao, Nhà văn, Nhà báo, Nông nghiệp, Bưu điện, Tiếp vận... khắp đất Bắc để học tập, huấn luyện, lên đường vào Nam tiếp tay với bọn Việt gian bản địa, dấy lên phong trào cướp chính quyền ở Huế, Đà Nẵng, Sài Gòn và nhiều thành phố khác. Đợt đó có 300 người bị tập trung tại Trường Huấn Luyện Đặc Biệt ở Phú Thọ, mang tên là Đoàn K-33.

Bộ đội VC

Ngày 22-12-1964 lớp học bé mạc, tất cả các học viên đều lên đường vào Nam. Trong số cán bộ trên, hiện còn nhiều người sống sót và được đảng thưởng công rất hậu như Nguyễn Trung Hậu (Bí thư tỉnh ủy Thuận Hải), Trần Ngọc Trác (Chủ tịch tỉnh Thuận Hải), Ngô Triều Sơn (Q... Bí thư tỉnh ủy Bình Thuận), Nguyễn Tường Thuật (Chủ tịch tỉnh Phú Yên)... Ngoài ra còn có các nhạc sĩ, nhà văn như Phan Huỳnh Điểu, Thuận Yến, Lê Anh Xuân, Tô Nhuận Vỹ, Dục sĩ Nguyễn Kim Hùng, Tiến sĩ Võ Quảng, Nguyễn Thới Nhậm, Nguyễn Khoa Điềm.

Lâu nay nhiều người thắc mắc về sự liên hệ giữa Nguyễn Khoa Điềm và Hoàng Phủ Ngọc Tường. Thậm chí không ít người quả quyết cả hai chỉ là một. Nhưng dù là một

hay hai thì chúng vẫn là những ác nhân thiên cổ (trong đó có Nguyễn Đắc Xuân, Hoàng Phủ Ngọc Phan...) đã tàn nhẫn dã man mất hết nhân tính khi ra lệnh chôn sống, đập đầu và tòng xẻo hàng ngàn đồng bào vô tội tại Huế vào những ngày Tết Mậu Thân (1968).

Giống như những người Nhật còn sống sót khi đã hứng hai trái bom nguyên tử của Mỹ năm 1945. Hiện có một số lớn nạn nhân may mắn sau thảm kịch Tết Mậu Thân Huế 1968, đã quả quyết thủ phạm chính cuộc tàn sát dã man lúc đó là những thành phần trong mặt trận Liên Minh Dân Tộc Hòa Giải do Hà Nội dựng lên tại Huế vào ngày mùng ba tết (1-2-1968) gồm Lê văn Hảo, Hoàng phủ ngọc Tường, Hoàng phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đắc Xuân, Nguyễn Đóa, Đào thị Xuân Yến, Hoàng phương Thảo... Tất cả bọn nam nữ ác quỷ lúc đó đều thuộc thành phần thượng lưu trí thức, ăn trên ngồi trước, gì gì cũng thừa mứa... chỉ thiếu có máu và xác người, nên phải giết đồng bào vô tội để cùng vui bữa tiệc thịt người.

Việt Cộng Ác Ôn Nguyễn Đắc Xuân

Bia đá trăm năm có thể bị hủy diệt bởi con người và thời gian, lịch sử cũng vậy có thể bị thay đen đổi trắng bởi bọn cầm quyền và đám bồi bút vô loại nhưng bia miệng thì không bao giờ bất biến bởi chúng là những tác phẩm vô hình không chữ nghĩa. Ngoài ra còn có luật trời và tòa án lương tâm, nhất là đối với những người có lòng tin tôn giáo “Quả Báo Nhân Tiên”. Nên nay có mặc áo vàng, áo đỏ, áo lam, áo đen hay ở trần đóng khố thì rốt cục cuối đời cũng phải mặc áo quan để về với đất. Tất cả hãy lấy bọn ác tặc trên để sấm hỏi trước khi “về nguồn” sửa soạn tái sinh và cơ duyên xấu hay tốt của kiếp tới, đều do kiếp này gieo quả.

Ai là người miền Nam VN, đã được sống sót và đầu thai trở lại khi may mắn đến được bờ đất hứa tự do, chắc không làm sao quên được sự dã man có một không hai của cán binh VC tại bất cứ nơi nào khi chúng hiện diện trước tháng 4-1975. Sau đó là những

cảnh xử giáo các thành phần “Quân Cán Cảnh VNCH” qua cái gọi là Tòa Án Nhân Dân. Hình ảnh Cố Đại Tá Hồ Ngọc Cẩn, Tỉnh Trưởng Chương Thiện tại pháp trường Cần Thơ năm nào, bị VC bẻ gập gãy xương sống rồi dùng mã tấu đâm nát cơ thể trước khi bắn, vào những ngày đầu tháng 5 mất nước. Cảnh tượng dã man đó làm sao xóa được, để mà hờn hờ hòa hợp, về nguồn và nối vòng tay lớn với giặc nay đã mất hết nhân tính quốc hồn, buôn, bán nước?

Lịch sử VN đã bị đảo lộn vì sự bóp méo của ngòi bút trí thức. Dân tộc VN bị mất chủ quyền đất nước và quyền sống vào tay ngụy quyền Hà Nội, cũng chỉ vì mù quáng tin thật vào những đảo lộn của lịch sử và hậu quả đối trá trên nay vẫn là món hàng thời thượng không mất giá. Hồ Chí Minh một đời bán nước hại dân làm ngàn tội ác, nay vẫn được thành BỤT ngồi trên bồ đề trong chùa, trước các đấng thần linh. Lũ ác gian ăn óc, dân lành VN đổ vỡ từ thế hệ này cho tới thế hệ khác và tới bao giờ mới chấm dứt? VN là như vậy đó, thì làm sao mà về nguồn để tìm lại bản sắc dân tộc Hồng Lạc ngàn đời, nay đã bị tức tưởi tanh hôi dưới hồ sâu máu và xác người dân Việt đói nghèo trong ngục tù nô lệ VC?

LỘT TRẦN NHỮNG BÓP MÉO XUYÊN TẠC VNCH

Ngày nay những luận điệu điều ngoa láo bịp, bẻ cong ngòi bút của đám truyền thông báo chí phương tây mà phần lớn là Mỹ nhắm vào VNCH đã trở nên lỗi thời, sau khi Bắc Việt công khai xé bỏ hiệp ước ngưng bắn mà chúng đã ký với Hoa Kỳ vào năm 1973.

Viết về trận chiến Tết Mậu Thân (1968) Sir R Thompson, nhà binh bút người Anh đã dựa vào lời kể của Dương Quỳnh Hoa, Trần Văn Trà, Hoàng Văn Hoan, Viễn Phương... viết “Đây là ý đồ của Võ Nguyên Giáp, muốn tạo sai lầm chiến thuật, để đẩy VC miền Nam vào chỗ chết. Có vậy Hà Nội mới đưa được cán binh Bắc Việt vào Nam trám chỗ các đơn vị địa phương vừa bị QLVNCH và Đồng Minh tiêu diệt, để dành lấy địa vị độc tôn sau cuộc chiến”.

Sự thật là vậy nhưng hệ thống truyền thông Hoa Kỳ đã đổi trắng thay đen, biến thất bại quân sự của CS tại miền Nam thành một chiến thắng chính trị trên đất Mỹ, gieo sự nghi ngờ tới tầng lớp dân chúng về những công bố của chính phủ trong cuộc chiến VN. Từ đầu năm 1967, Hà Nội đã ban hành nghị quyết số 13, kêu gọi đồng bào miền Nam “đồng khởi” để dành thắng lợi trong một thời gian ngắn. Sỡ dĩ có hiện tượng này, là vì Đảng quá tin tưởng vào cảnh rối ren đang xảy ra khắp VNCH nhất là tại miền Trung. Vin vào đó nên Lê Duẩn kết luận rằng khi phát động cuộc tổng công kích vào dịp tết Mậu Thân (1968), dân chúng miền Nam sẽ đứng dậy theo chúng và lật đổ chính quyền như họ đã từng làm vào ngày 1-11-1963.

Do ảo tưởng trên, Hà Nội đã chuẩn bị sẵn chính quyền tương lai cho miền Nam bằng cái gọi là “Liên minh các lực lượng dân tộc, dân chủ và hòa bình” để làm môi danh lợi câu bọn trí thức khoa bảng phản thùm VNCH. Đồng thời dùng liên minh trên để thay thế Mặt Trận Ma GPMN đang hấp hối sắp bị tiêu diệt. Ngoài ra Duẩn còn ban lệnh cho tất cả cán binh bộ đội miền Bắc, thẳng tay tàn sát “ngụy quân” để làm tan rã “ngụy quyền”.

Kết quả VC đã gây nên một cuộc tàn sát có một không hai trong dòng sử Việt, mà ghê gớm nhất ở cố đô Huế.

Tất cả đều là ảo tưởng, vì chỉ có Huế bị giặc chiếm lâu ngày nên đồng bào không chạy thoát được. Những nơi khác tại VNCH kể cả hai thành đồng của “bác” là Phan Thiết và Bến Tre, cũng chẳng thấy ai đứng dậy đồng khởi. Ngược lại ở đâu đồng bào đều di tản vào các vùng do QLVNCH trấn giữ, để tránh bị thảm sát vì giặc và bom đạn. VC còn hoang tưởng tới độ cho rằng lính miền Nam đánh thuê cho Mỹ, nên không có lý tưởng do đó sẽ buông súng đầu hàng “cách mạng” chống lại chánh quyền. Nhưng đã không có chuyện gì xảy ra và dù quân số tại hàng rất ít. Thế mà QLVNCH vẫn giữ vững được phòng tuyến và phản công sau đó để chiếm lại hầu như tất cả những lãnh thổ bị giặc cưỡng chiếm ban đầu.

Dịp này Duẩn bắt giam Hoàng Minh Chính, Vũ Đình Huỳnh, Đặng Kim Giang... đồng thời sang châu Nga, Tàu mua chịu bom đạn súng ống. Riêng Mao tặng viện cho 300000 quân phòng không và công binh, để giúp phòng thủ đất Bắc từ Thanh Hóa trở ra. Theo Xuân Sách thì năm 1967, không quân Hoa Kỳ oanh tạc Bắc Việt dữ dội. Kế hoạch tổng công kích Tết Mậu Thân nhằm tấn công thẳng vào VNCH, cũng để giải vây cho Hà Nội.

Tất cả các kế hoạch đột kích miền Nam được chuẩn bị rất chu đáo và bí mật, trong đó có công tác của đội văn công trung ương. Vì quá tin tưởng sẽ chiếm được VNCH nên Duẩn ra lệnh cho Xuân Sách, Huy Du, Vũ Trọng Hối, Huy Thục, Doãn Nho... dàn dựng một bản đại hợp xướng với tiêu đề “xuân chiến thắng”, được nữ ca sĩ Kim Oanh hát và thu vào băng nhựa để phát ra khắp miền Nam sau khi chiếm được Sài Gòn vào giờ G.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968

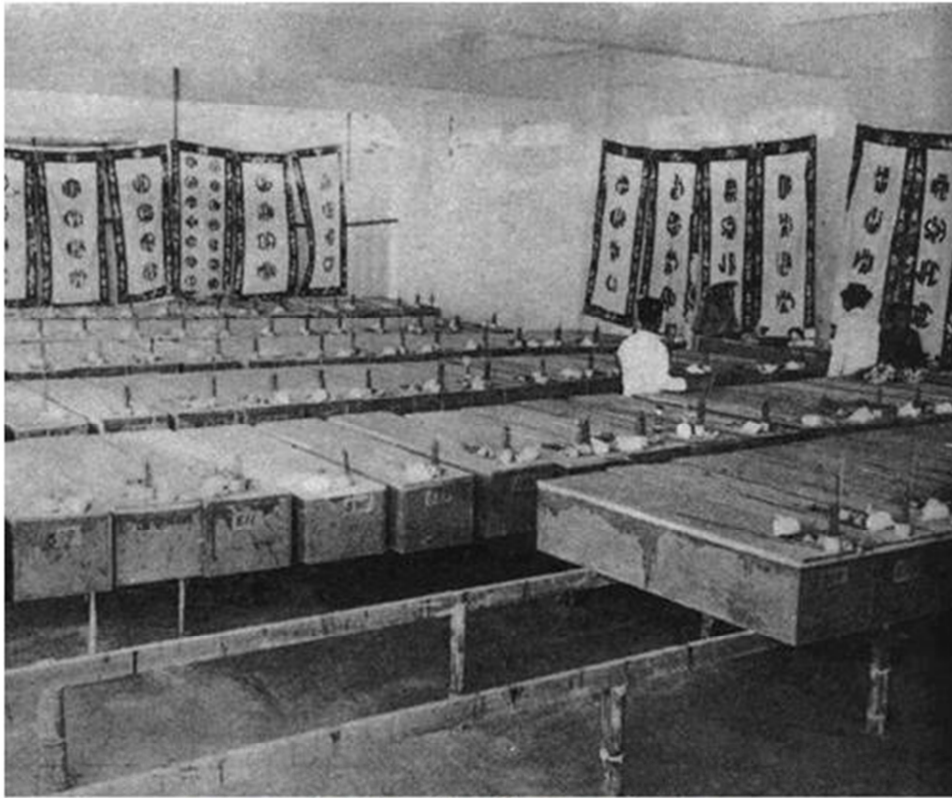
Nhưng năm Mậu Thân 1968 vĩnh viễn không có giờ G để đám Việt gian có dịp hát. Vì vậy cuối cùng Đảng chỉ xài có phần 3 của bản hợp xướng để tuyên truyền qua tựa “VN trên đường chúng ta đi”. Chính Võ nguyên Giáp là người đã soạn thảo kế hoạch còn Hồ Chí Minh thì ban lệnh tổng tấn công, qua bài thơ Máu nay vẫn còn:

*“Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua
thắng trận tin vui khắp mọi nhà
Nam-Bắc thi đua đánh giặc Mỹ
Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta”*

Giáp cũng là tác giả vụ “đổi lịch mới” từ 1-1-1968, để cho ngày mừng một Tết trên đất Bắc trùng với giờ giao thừa tại miền Nam, hầu đánh lừa dư luận để giữ kín bí mật quân sự. Sau tháng 5-1975, VC khoe thành tích và ăn mừng chiến thắng Mậu Thân hằng năm nhưng năm 1969, khi Giáp được một nhà báo phương tây phỏng vấn, thì cũng chính miệng hắn chối là Hà Nội không hề hay biết gì về cuộc chiến Tết Mậu Thân xảy ra tại Miền Nam. Tư cách của các chóp bu đảng CS là thế đó, nên khi chúng nắm được quyền lãnh đạo đất nước, VN không đói nghèo hèn nhục trước giặc Tàu và thế giới, thì mới là chuyện lạ.

THẨM SÁT TẾT MẬU THÂN TẠI HUẾ

Tỉnh Thừa Thiên nằm giữa miền Trung VN, có diện tích 5054km² và dân số tính đến năm 2000 là 1,045,134 người với các quận Phong Điền, Quảng Điền, Hương Trà, Phú Vang, Hương Thủy, Phú Lộc, A Lưới và Nam Đông. Tỉnh Lỵ là thành phố Huế hiện nay có diện tích 380km² với 209,043 người. Là cố đô của nhà Nguyễn (1802-1945), Huế muôn đời vẫn đẹp và thơ mộng, mang nhiều sắc thái tiêu biểu cho dân tộc, nhân chứng của một chặng đường lịch sử, văn hóa, kiến trúc VN, nên trong hội nghị lần thứ 17 tại Catagenna nước Columbia vào tháng 12-1993, tổ chức UNESCO của LHQ đã công nhận Huế là di sản văn hóa của nhân loại cần bảo tồn.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968

Ngược dòng lịch sử, từ năm 1366 Huế đã là thủ phủ của Đàng Trong, tức là hai Châu Ô, Rí do vua Chế Mân của Chiêm Thành, dâng cho nhà Trần làm sính lễ cưới công chúa Huyền Trân của Đại Việt, từ đó trở thành đất Thuận Hóa. Những gì còn lại của Huế hôm nay chỉ là một phần công trình của cố đô trong đồng gạch vụn do Việt Cộng và bọn Việt Gian VNCH tàn phá vào Tết Mậu Thân 1968. Ngoài ra Huế còn nhiều nét tiêu biểu khác như chùa Thiên Mụ, cầu Trường Tiền, chợ Đông Ba, với trường Quốc Học cổ kính nằm cạnh bờ sông với hàng phượng vĩ nở rộ mỗi độ hè về, núi Ngự Bình trước tròn sau méo, sông An Cựu nắng đục mưa trong, hồ Tĩnh Tâm sen nở ngút ngàn và Phú Văn Lâu lơ lửng cùng tuế nguyệt.

Từ năm 1967 Hà Nội đã quyết định tổng tấn công VNCH vào những ngày hưu chiến Tết Mậu Thân 1968. Trong số 44 tỉnh, thị tại miền nam bị đột kích, thì Sài Gòn và Huế là quan trọng hơn cả. Vì trại Lực lượng đặc biệt A-Shau rút đi, nên thung lũng A Shau bị bỏ ngõ và VC đã lợi dụng dịp này để chuyển một số lớn bộ đội vào tấn công cố đô với sự dẫn đường chỉ lối của đám Việt Gian tại Huế. Trận chiến mở màn vào sáng mùng hai Tết nhằm ngày 31-1-1968, bằng hai cánh quân: Đoàn 6 gồm các tiểu đoàn đặc công K1, K2, K6 và K12 từ phía bắc bên tả ngạn sông Hương, tấn công BTL SĐ1BB tại đồn Mang Cá, phi trường Tây Lộc, Đại Nội. Đoàn 5 gồm các tiểu đoàn K4A, K4B, K10 và K21 từ phía nam bên hữu ngạn sông Hương, hợp với Thành đội tấn công các cơ sở hành chánh phía nam. Ngoài ra còn có Đoàn 9 gồm hai tiểu đoàn 416, 418 hợp với một đơn vị mang tên Đường 12 tấn công mặt tây.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968

Cũng nói thêm là VC đã lợi dụng những xáo trộn tại Huế trong các năm 1965, 1966, xâm nhập hoạt động cũng như móc nối dụ dỗ một số học sinh, sinh viên, quá mê thầy mà phản nước hại dân. Thật ra mặt trận quan trọng nhất của VC ở Huế là mặt trận chính trị, vì vậy Hà Nội bắt chập máu xương của cán binh và thường dân vô tội, ra lệnh cho đám tàn binh phải cố thủ trong Đại Nội dù thực trạng bi thảm tuyệt vọng bởi các vòng vây của quân lực Hoa Kỳ và VNCH.

Phụ trách công tác tổng khởi nghĩa, để lập chính quyền cách mạng ở Huế là Hoàng kim Loan và Hoàng Lanh, đã vào nằm vùng từ lâu trong nhà một giám thị trường Quốc Học là Nguyễn Đóa. Ngoài ra còn có Nguyễn Trung Chính, Nguyễn Hữu Vân (giáo sư trường Âm nhạc kịch nghệ), Phan Nam, Nguyễn Thiết. Ngày 14-2-1968 đài VC phát thanh tại Hà Nội cho biết đã lập xong chính quyền cách mạng tại Huế do Lê Văn Hảo làm chủ tịch, còn Đào Thị Xuân Yến và Hoàng Phương Thảo làm phó. Ngoài ra còn có cái Liên minh các lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình được Hà Nội nặn ra ngày mùng ba Tết (1-2-1968) cũng do Lê Văn Hảo, tiến sĩ giảng sư về nhân chủng học tại Đại Học Huế và Sài Gòn làm chủ tịch liên minh.

Theo Hảo vì muốn trốn lính, nên 1953 qua Pháp du học nên bị tiêm nhiễm chủ nghĩa cộng sản của Trần Văn Khê, Nguyễn Khắc Viện. Vì vậy vào các năm 1965, 1966 dù đang sống trong cảnh tột đỉnh giàu sang, chức trọng, lại được trốn lính nhưng vẫn tán tận lương tâm, theo VC nằm vùng là Hoàng Phủ Ngọc Tường và Tôn Thất Dương Tiềm vào MTGPMN và ra bung cuối tháng 12/1967. Trong Liên Minh Ma này còn có Hoàng Phủ Ngọc Tường, Thích Đôn Hậu, Nguyễn Đóa, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đắc Xuân... Tóm lại mặt trận được chỉ huy tổng quát bởi Lê Minh, trưởng ban an ninh khu ủy Trị Thiên, còn Tổng Hoàng Nguyên và Nguyễn Đình Bảy Khiêm chỉ lo về phần thủ tiêu, giết người vô tội tại Huế. Theo Bảy Khiêm, chính Y đã giết rất nhiều sĩ quan

và cán bộ, công chức VNCH bị kẹt tại Huế, cùng các giáo sư người Đức dạy tại Đại học Y Khoa, qua chỉ điểm của VC nằm vùng và sau này Lê Minh lẫn Bùi Tín đều xác nhận Việt Cộng đã tận tụy tàn sát vô nhân đạo đồng bào vô tội tại Huế vào Tết Mậu Thân 1968.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968

Ngay từ đầu nhờ lợi dụng dịp hưu chiến, nhiều đơn vị cho các quân nhân về nhà ăn Tết, nên VC đã chiếm được hầu hết các cơ sở hành chánh, khu Đại Nội, chợ Đông Ba, cửa Thượng Tứ, An Hòa, Chánh Tây... ngoại trừ BTL SĐ1BB tại đồn Mang Cá, cơ sở MACV, Tiểu khu Thừa Thiên, Đài phát thanh, Trường Kiểu Mẫu và cầu tàu Hải Quân vẫn do QLVNCH kiểm soát.

Mùng ba Tết (1-2-1968) một ngày sau đó, Chiến đoàn Dù với 2 tiểu đoàn 2, 7 và chi đoàn 2/7 Thiết giáp từ phía bắc vào giải vây Huế. Hai đại đội TQLC Hoa Kỳ cùng 4 chiến xa M48 trong Chiến đoàn X-Ray đóng tại Phú Bài cũng về Huế tăng cường phòng thủ MACV... Chiều ngày mùng 4 Tết, TĐ9 Dù được trực thăng vận vào chiến trường, từ đây cho tới ngày 12-2-1968, cuộc chiến trở nên khốc liệt bạo tàn với sự tổn thất nhân mạng rất cao của cả hai phía.

Cùng ngày đó Chiến đoàn A Thủy quân lục chiến VN gồm các tiểu đoàn 3, 4, 5 thay thế chiến đoàn Dù, tiếp tục giải tỏa áp lực VC tại sân bay Tây Lộc và Đại Nội. Ngày 19/2 TQLC mở chiến dịch Sóng Thần 739/68. Ngày 22/2 hai tiểu đoàn 21 và 39 BĐQ được tăng cường tại Huế và VC cũng bắt đầu tháo chạy. Ngày 25/2/1968 Biệt động quân chiếm lại Khu Gia Hội, chấm dứt chiến cuộc tại Huế với đổ nát, điêu tàn, nhà cửa, cầu cống, cây cối, đường sá, biến thành tử địa với xác người nằm la liệt đã sinh thối. Tất cả chỉ còn là sự tàn nhẫn, thê lương, từ bàn tay đẫm máu của VC và bọn Việt gian mang đủ loại mặt nạ gây nên. Tóm lại không còn lời nào để đủ viết về Huế đang quần quai trong lửa máu, giống như những nhịp cầu Tràng Tiền trên Hương Giang đón

đau gãy sập. Hỡi ôi sắt thép, gỗ đá còn biết rơi nước mắt với Huế thê lương, trong khi đó lại có không ít người thản nhiên đứng vỗ tay cười.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968.

Những hành động dã man nhắm vào dân lành tại Huế, làm nhớ tới Nga Sô tàn sát hơn 5000 hàng binh Ba Lan phần lớn là sĩ quan vào tháng 9-1939 tại rừng Katyn ở phía tây thành phố Smolensk, chứng tỏ bản chất hiếu sát vốn tiềm tàng trong máu óc của cộng sản, dù chúng là ai chẳng nữa, tất cả đều giống nhau vì cùng chung một tổ, một lò. Trong trận chiến Tết Mậu Thân 1968, Huế là thành phố bị thiệt hại nặng nhất về nhân mạng cũng như vật chất vì bị VC chiếm đóng lâu dài nhất. Riêng người Huế sở dĩ bị tàn sát dã man, theo một số nhân chứng, do VC được chỉ điểm bởi một số nằm vùng địa phương vì thù oán nhau mà trả thù, rồi lại được tự do đi lại trong thành phố nên tự do hành động, nhất là trong khoảng từ mùng hai tới mùng bốn, tha hồ đi từng nhà, lôi từng người ra bắn giết theo ý muốn, đúng với kỹ thuật bắt và thủ tiêu theo KGB và Maoit.

Trong số các hung thần can dự tới bữa tiệc máu tại Huế, dư luận trước sau vẫn nhắm vào Lê Văn Hảo, Hoàng Phủ Ngọc Tường, Ngọc Phan và Nguyễn Đắc Xuân. Năm 1966 khi còn là một sinh viên, Nguyễn Đắc Xuân từng tổ chức đoàn “Phật Tử Quyết Tử” quây nát Huế, sau đó trốn theo VC và trở lại cố đô vào Tết Mậu Thân, phụ trách đội “Công tác thanh niên” và khuyến dụ các quân nhân VNCH bị kẹt, để lập cái gọi là đoàn nghĩa binh... Trái với dự đoán của cộng sản, dân chúng Huế không hưởng ứng tổng khởi nghĩa, trái lại bỏ trốn sang các khu vực có QLVNCH như Mang Cá, Trường Kiều Mẫu, Tiểu Khu Thừa Thiên, Bến Tàu, Phú Bài... Bắt đầu ngày mùng ba Tết, QLVNCH và Hoa Kỳ phản công, ngày 7-2-1968 VC giựt sập cầu Trường Tiền. Ngày 15-2 Quân Ủy cộng sản tại Hà Nội ban lệnh cho VC tử thủ tại Huế, nhưng tình hình càng lúc càng bi đát cho VC nên Lê Minh muốn rút quân. Ngày 23-2 VC bị đẩy ra khỏi Huế, lá cờ VNCH lại tung bay trên kỳ đài ở Phú Văn Lâu.

Nạn nhân Cộng Sản Tết Mậu Thân, 1968.

Nói chung cộng sản tàn sát đồng bào Huế nhiều nhất là tại khu dân cư Gia Hội vì vùng này bị VC chiếm lâu nhất từ ngày mùng 2 Tết đến 22-2-1968 mới được Biệt Động Quân giải tỏa, bởi vậy giặc và Việt gian mới có cơ hội giết nhiều đồng bào vô tội. Cho đến nay không ai biết chính xác số người bị VC tàn sát tại Huế là bao nhiêu nhưng căn cứ vào thống kê số hài cốt tìm được trong một số hầm chôn tập thể sau khi giặc bị đánh đuổi khỏi thành phố, tại các địa điểm Trường Gia Hội, Chùa Theravada, Bãi Dâu, Cồn Hến, Tiểu Chủng viện, Quận tử nạn, Phía đông Huế, Lăng Tự Đức, Đồng Khánh, Cầu An Ninh, Cửa Đông Ba, Trường An Ninh Hạ, Trường Vân Chí, Chợ Thông, Chùa Từ Quang, Lăng Gia Long, Đòng Di, Vịnh Thái, Phù Lương, Phú Xuân, Thượng Hòa, Thủy Thanh, Vĩnh Hưng và Khe Đá Mài... tổng cộng đếm được 2326 xác.

Di cốt nạn nhân của Cộng sản VN ở Huế trong cuộc
Tổng công kích Tết Mậu Thân 1968.

Về câu hỏi tại sao VC tàn sát thường dân vô tội, đến nay Hà Nội vẫn tránh né, còn Võ nguyên Giáp thì đều giả hơn khi bị các ký giả ngoại quốc phỏng vấn sau Tết Mậu Thân, đã trả lời là Bắc Việt không hề biết vì đó là chuyện của MTGPMN và VNCH. Theo các nhà nghiên cứu trong và ngoài nước, thì động cơ cộng sản tàn sát dân chúng tại Huế, ngoài một lý do nhỏ là sự trả thù do hờn oán trước đây giữa cá nhân và cá nhân, thì tàn sát theo kế hoạch phá hủy và làm rối loạn bộ máy cầm quyền của VNCH, điều này đã được ghi lại trong một tài liệu của cán bộ VC, bị SĐ1 Không kỵ Hoa Kỳ bắt được tại tỉnh Thừa Thiên ngày 12-6-1968. Tàn sát để khủng bố và cảnh cáo đe dọa dân chúng đừng tòng quân chống cộng. Tàn sát tín đồ Thiên Chúa Giáo để chia rẽ sự đoàn kết tại miền nam, tạo sự nghi kỵ giữa các tôn giáo cho tới ngày VC cưỡng chiếm được miền Nam mới chấm dứt vì VC độc tài đảng trị, cấm biểu tình xuống đường, nên bốn bên bốn phía bình đẳng chịu sống chung hòa bình. Từ đó mới không thấy tự thiêu, tuyệt thực và ra báo chống đối, bêu xấu, hạ nhục chính quyền như cơm bữa thời VNCH. Tàn sát dân chúng để gây tiếng vang với thế giới.

Nạn nhân Cộng Sản tại Huế, tết Mậu Thân 1968.

Đem các biến cố năm 1885 tại Huế và 1946 ở Hà Nội để so sánh với Mậu Thân 1968 tại Huế, bỗng thấy lạnh mình về những lời chạy tội của Đại Tá VC Bùi Tín, khi trả lời về cuộc tàn sát của VC đối với thường dân tại Huế năm 1968. Theo nhận xét của Nguyễn đức Phương trong “Chiến Tranh toàn tập” thì Bùi Tín không biết gì về qui ước Geneve dành cho tù binh chiến tranh, hoặc biết nhưng giả bộ ngây thơ không biết để có lý do bào chữa sự tàn ác dã man của cán binh VC và biết thêm về quan niệm của Hà Nội, luôn qui chụp tất cả những ai chống đối họ, đều bị gán là tù binh với kết quả như Bùi Tín nói là phải được chết để giữ gìn bí mật quốc phòng.

Theo Nguyễn Lý Tưởng, thì những hành động dã man của Việt Cộng, tại Thành Nội và Gia Hội, do cái gọi là Tòa Án Nhân Dân được quyết định bởi các chớp bu trong Liên Minh Dân Chủ Hòa Bình, là Lê văn Hảo, Thích Đôn Hậu, bà Nguyễn Đình Chi... nhưng chủ chốt và dã man tàn bạo vẫn là bọn theo phong trào tranh đấu chống VNCH năm 1966, sau đó theo VC và quay về Huế như Hoàng phủ ngọc Tường (giáo sư), Hoàng phủ ngọc Phan (sinh viên y khoa), Nguyễn đắc Xuân (sinh viên sư phạm), Trần quan Long (sinh viên sư phạm), Phan Chính Dinh hay Phan Duy Nhân (sinh viên)... dẫn an ninh VC như Tống hoàng Nhân, Bảy Khiêm... đi lùng bắt bạn bè, thân nhân, các thành phần quân, công, cán, chính VNCH cũng như các đảng phái bị kẹt lại tại Huế.

Hiện nay tất cả những bí mật của lịch sử gần như được khai quật trong đó có cuộc thảm sát thường dân tại Huế năm Mậu Thân. Những tội nhân thiên cô ngoài bản án của lương tâm, đạo đức và sự nguyên rủa của đời, nên không ngớt tìm đủ mọi cách để biện minh về tội lỗi của mình. Năm 1988, trên báo Sông Hương và được dịch đăng lại trên tờ Newswewk ở Hoa Kỳ, Đại Tá Bắc Việt Lê Minh, nguyên chỉ huy mặt trận Thừa Thiên-Huế, xác nhận và chịu trách nhiệm về việc tàn sát dân chúng Huế nhưng vẫn đưa ra lý do là lúc đó VC đang ở vào giờ thứ 25, nên không kiểm soát được.

Nạn nhân Cộng Sản tại Huế, tết Mậu Thân 1968.

Còn thủ phạm chính Hoàng phủ ngọc Tường thì đồ thừa cho cục bộ, địa phương chứ không phải tại đảng, vẫn giữ nguyên ý là miền nam mất vì cách mạng chứ không bị cộng sản quốc tế xâm lăng, và trên hết vào ngày 12-7-1997 Tường công khai chối tội là không tham dự mặt trận Huế, vì lúc đó y đang trốn tại địa đạo trong quận Hương Trà, tỉnh Thừa Thiên. Còn nhân vật bị bia miệng nhắc tới là Hoàng phủ Ngọc Phan... mà người Huế tưởng làm? Lê văn Hảo hiện đang sống tại Pháp cũng chối tội. Sau rốt chỉ có Hoàng phủ Ngọc Phan và Nguyễn đắc Xuân vì lúc đó gần như là công an, cai tù, chánh án và đao phủ thủ... nên người Huế ai cũng nhận được, vì vậy phải chịu tai tiếng như nhớp muôn đời.

Ngày nay ai cũng biết Tết Mậu Thân VC thua lớn và Tổng thống Hoa Kỳ là Johnson phải trực tiếp chịu trách nhiệm trước lịch sử vì đã cố tình tạo nên một lỗi lầm nghiêm trọng về đạo đức, gây tử vong cho nhiều người có thể tránh khỏi nếu được báo trước sự thật.

Tóm lại dù Hà Nội đã chuẩn bị kế hoạch cưỡng chiếm VNCH thật chu đáo, cũng như đã tin tưởng tuyệt đối vào đám Việt gian Miền Nam nhưng cuộc tổng tấn công đã hoàn toàn thất bại về quân sự. Chúng cũng thua VNCH về phương diện đạo đức và chính nghĩa, khi đã tàn nhẫn bắt lương xô đẩy hàng trăm ngàn người vào cõi chết, kể cả bắt các thiếu niên đi lính dờ đạn “sinh bắc tử nam”. Hồ, Duẩn lẫn Giáp đã phỉnh gạt cán binh chết lót đường cho chúng khi nói láo rằng “Miền Nam đã được giải phóng, nên miền Bắc chỉ vào tiếp thu mà thôi”.

Mường Giang

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 7, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*